

223

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 września 1964 r.

w sprawie badań lekarskich mających na celu wykrywanie chorób wenerycznych.

Na podstawie art. 12 ust. 3 i art. 21 dekretu z dnia 16 kwietnia 1946 r. o zwalczaniu chorób wenerycznych (Dz. U. z 1949 r. Nr 51, poz. 394) zarządza się, co następuje:

§ 1. Badaniom lekarskim mającym na celu wykrywanie chorób wenerycznych podlegają:

- 1) kobiety ciężarne,
- 2) osoby, co do których właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym

powiat miejski, dzielnicowej w mieście włączonym z województwa) rady narodowej powziął uzasadnione podejrzenie, że są chore wenerycznie, a w szczególności, że zakażyły osobę leczoną w poradni skórno-wenerologicznej lub zostały przez taką osobę zakażone,

- 3) osoby zatrzymane w areszcie lub w schronisku dla nieletnich, tymczasowo aresztowane lub umieszczone w zakładzie poprawczym, co do których organ Milicji Obywatelskiej powziął wiadomości, że trudnią się nierzą-

dem albo co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że są chore wenerycznie.

- 4) osoby przebywające w izbie wytrzeźwień, co do których lekarz bądź felczer zatrudniony w tej izbie powziął w wyniku oględzin uzasadnione podejrzenie, że są chore wenerycznie, albo które w ciągu ostatnich 2 miesięcy przebywały już w izbie wytrzeźwień.

§ 2. Badania lekarskie mające na celu wykrywanie chorób wenerycznych przeprowadzają, z zastrzeżeniem przepisu § 5, poradnie skórno-wenerologiczne zakładów opieki zdrowotnej otwartej właściwych ze względu na miejsce pobytu osób podlegających badaniom.

§ 3. Kobiety ciężarne są obowiązane zgłaszać się na badanie bez wezwania przed upływem piątego miesiąca ciąży i przed upływem ósmego miesiąca ciąży.

§ 4. Osoby określone w § 1 pkt 2 są obowiązane zgłaszać się na badania na wezwanie właściwego do spraw zdrowia organu prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej.

§ 5. 1. Badania osób określonych w § 1 pkt 3 przeprowadza, nie później niż w ciągu 14 dni od dnia pozbawienia ich wolności, zakład służby zdrowia wykonujący opiekę zdrowotną nad osobami osadzonymi w areszcie, więzieniu, schronisku dla nieletnich bądź zakładzie poprawczym albo poradnia skórno-wenerologiczna (§ 2) po doprowadzeniu osoby podlegającej badaniu przez personel zakładu, w którym jest ona osadzona.

2. Jeżeli zakład służby zdrowia wykonujący opiekę zdrowotną nad osobami określonymi w ust. 1 nie jest w stanie przeprowadzić badań laboratoryjnych niezbędnych dla wykrywania chorób wenerycznych, badania te wykonują poradnie skórno-wenerologiczne (§ 2) na wniosek tego zakładu.

3. Jeżeli osoba określona w § 1 pkt 3 zostaje zwolniona z zakładu, w którym była osadzona, przed upływem terminu przewidzianego w ust. 1 i nie została poddana badaniu, a nie zachodzi uzasadniona obawa, że będzie się od badania uchylać, wówczas poucza się ją o obowiązku niezwłocznego zgłoszenia się na badanie do poradni skórno-wenerologicznej (§ 2), o czym zawiadamia się równocześnie organ do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.

§ 6. 1. Osoby określone w § 1 pkt 4 są obowiązane zgłosić się na badania bez wezwania, przed upływem 48 godzin od chwili zwolnienia z izby wytrzeźwień, z tym że osoby, co do których zachodzi uzasadniona obawa, że będą uchylać się od badania, podlegają doprowadzeniu do poradni skórno-wenerologicznej (§ 2) przez organ Milicji Obywatelskiej.

2. Izby wytrzeźwień są obowiązane:

- 1) pouczać osoby zwalniane o obowiązku określonym w ust. 1 oraz
- 2) przekazywać imiona, nazwiska i adresy osób określonych w § 1 pkt 4 obowiązanych do zgłoszenia się na badania organom do spraw zdrowia prezydium powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych właściwych ze względu na miejsce zamieszkania tych osób.

§ 7. 1. W razie szerszenia się chorób wenerycznych w określonym środowisku właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej może nakazać osobom należącym do tego środowiska poddanie się badaniom.

2. O obowiązku poddania się badaniom podaje się do wiadomości osobom zainteresowanym w drodze obwieszczeń publicznych albo za pośrednictwem kierowników właściwych zakładów pracy bądź szkół.

§ 8. 1. Osobom, które dopełniły obowiązku poddania się badaniom, poradnia skórno-wenerologiczna (§ 2) wydaje stosowne zaświadczenia.

2. Lekarz poradni skórno-wenerologicznej może zwolnić od badania osobę, która przedstawi świadectwo lekarskie stwierdzające, że była badana nie wcześniej niż dwa tygodnie przed wyznaczonym terminem badań albo że jest leczona w związku z chorobą weneryczną.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 4 lipca 1950 r. w sprawie zasad i sposobu przeprowadzania badań na choroby weneryczne (Dz. U. Nr 31, poz. 290).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. B. Bednarski